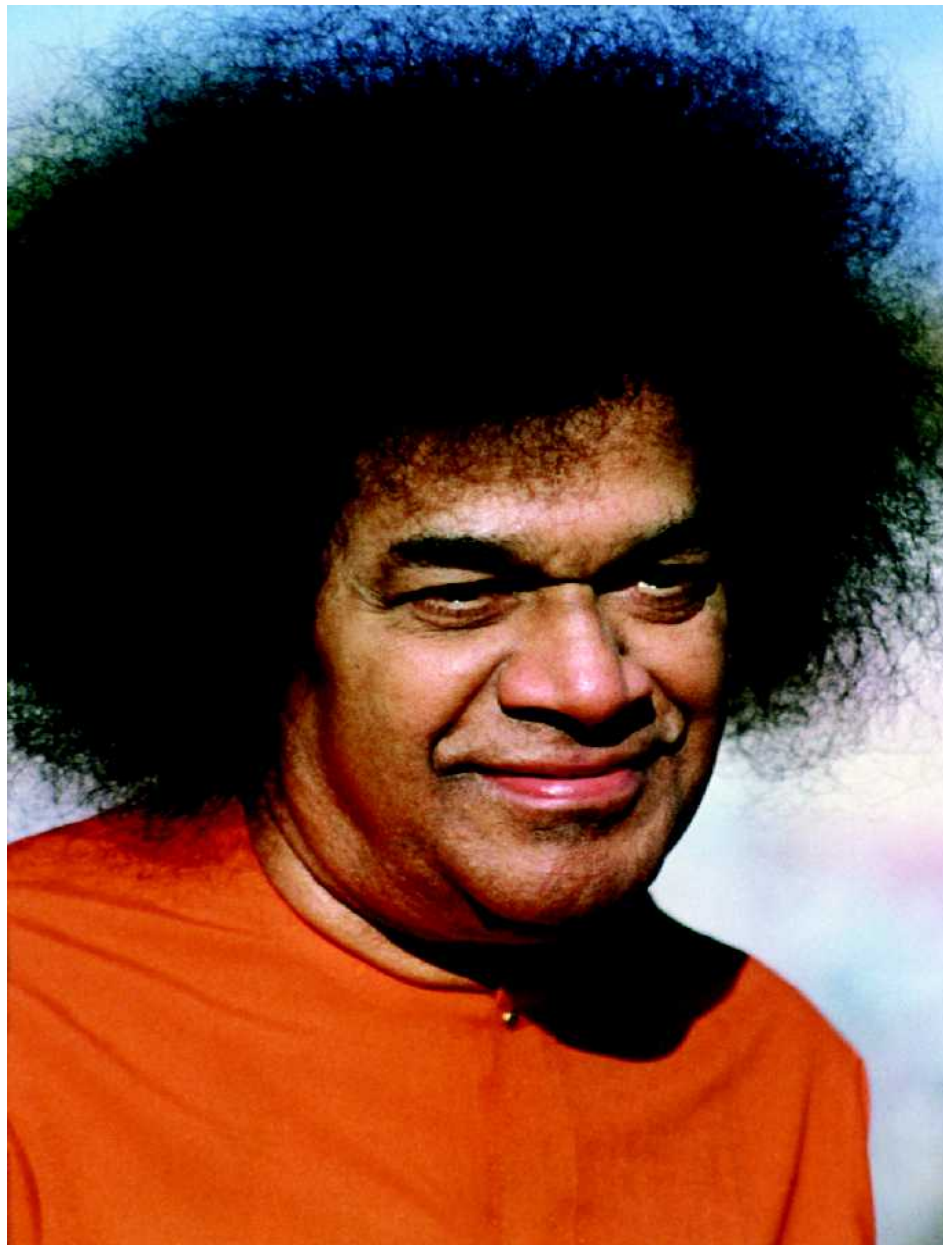

Sái Rám

časopis Satja Sái Organizace ČR

**Uctívejte Boha, který žije v úkrytu vašeho srdce
a je vám blíží, než nejbližší přítel, otec, matka nebo učitel.**

On je pro vás jimi všemi a ještě víc. Fyzické tělo i vytoužená potěšení a pohodlí časem upadnou a znehodnotí se. Dříve či později se stanou potravou pro psy a šakaly. Bůh vám přináší věčnou blaženost. Nedá se získat neomezenou vzdělaností, pompézními přísahami nebo barevnými rituály. Odevzdejte mu srdce. Neočekává od vás nic jiného.

Promluva z knihy Prašánti váhiní

Nárájana séva

Promluva Šrí Satja Sái Báby ve vesnici Sóré-Hunise, 28. ledna 1975

Vtělení lásky!

Dar jídla je nejvznešenější dar ze všech.

Dnes jste se postarali o nakrmení velikého počtu lidí, a tím jste potvrdili oprávněnost jména vaší vesnice. Léta života člověku přidělená jsou velmi krátká; svět, ve kterém žije, je velmi rozsáhlý; čas sahá daleko do minulosti a daleko dopředu. To málo, co zde má člověk vykonat, musí být vykonáno rychle, na místě člověku určeném i v čase, který mu byl udělen. Člověk má tudíž před sebou úctyhodný úkol. Pro jeho splnění sem přišel jako člověk, který za lidský domov směnil všechny zásluhy, jež v průběhu mnohých minulých životů získal. Ten úkol není nic menšího než projevit božství, které je v člověku latentní. Nejsnazším a nejpříjemnějším způsobem, jak toho docílit, je služba (*séva*) lidem v duchu odevzdanosti a oddanosti. Ve vesnicích, jako je tato, je služba mocnou a prospěšnou disciplínou a nejlepší službou je nasytit hladové. Prvním krokem tímto směrem je vytvořit atmosféru vzájemné pomoci a spolupráce mezi obyvateli při služebních činnostech. To vesnici zajistí mír, bezpečí a prosperitu.

Ve městech přibývá lidí s pokaženým charakterem

Jedna usedlost neutvoří vesnici; musí se seskupit mnoho usedlostí a žít jako jedna rodina, aby vznikla vesnice. Pro službu, jakou vykonáte, je třeba, aby pomocnou ruku podali všichni obyvatelé všech usedlostí a dosáhli úspěchu ve společném díle. Aby se projekt setkal s úspěchem, je nutné spojit všechny fyzické síly, peněžité zdroje a inteligenci všech jedinců. Tato girlanda nevznikla z jediného květu. Mnoho květin různých odstínů a vůní se obtočilo kolem provázku, aby dosáhlo společného cíle ozdobit něčí obraz. Nikdo z vesnice nemůže zůstat stranou a říci: „To není moje práce, to je zodpovědností onoho člověka nebo jeho skupiny.“

V dnešní době se města změnila k horšímu, jsou plná zmatků a konfliktů, není v nich mír a bezpečí a postrádají klid. Panuje v nich jen neklid, starosti a strach, nesváry a podezírání. Jedině ve vesnicích, jako je vaše, lze nalézt špetku ticha, pocit sounáležitosti, tolerance a pravdy. Pokažení charakteru, které se tak rychle šíří ve městech, napadá i vesnice. Vesničané by se neměli poddávat pokušení a přivolávat na sebe pohromu. Měli by oceňovat staré indické ideály prostoty a upřímnosti, služby a duchovně zaměřeného žití. Musíte zkrotit chtivost a zlobu, závist a pýchu a žít v přátelství a v bratrském duchu. Pak bude Indie šťastná a prosperující. Každý jedinec musí povinnosti spojené s jeho rolí vykonávat jako bohoslužbu.

Pomocí slabým si zasloužte boží milost

Vidím jen několik mladých i starších lidí pobíhat a vykonávat různé práce spojené s touto slavností. Tak to chodí ve většině vesnic. Jestliže se všichni nezúčastní na výdajích, nebude vesnice mít užitek. Život nebyl poskytnut jen kvůli jídlu a trávení, pohybu a ležení, ale k účelu daleko významnějšímu – k realizaci božství v nás, ve všem, co nás obklopuje, a dokonce ve všem, co se nalézá za hranicí našeho smyslového vnímání. Promarnit takový život v prázdných honbách za pouhými smyslovými požitky není známkou inteligence člověka. Zasloužte si boží milost tím, že budete pomáhat slabým a chudým, nemocným a invalidním, trpícím a utlačovaným. Nikomu se neposmívejte, nelibujte si v urážení druhých a nešířte o nikom ponižující zvěsti. Není ohavnějšího hříchu než zraňovat něčí city. Člověk si musí vypěstovat dvě věci: bázeň z hříchu a oddanost Bohu.

O daru jídla hovoříte jako o milodar (*anna-dhána*), ale nikdo není oprávněn udílet jako milodar to, co bylo darováno Bohem, ani nemá právo se tím pyšnit nebo se domnívat, že koná dobročinný skutek. Bůh dal déšť, dal vyrůst setbě a dozrát klasu; jakým právem to nazýváte svým a rozdáváte z milosrdenství? To, co děláte, není dobročinnost (*dhána*), to je jen projev vděčnosti Bohu. Posvěcujete zrní, které jste sklídili, tím, že jídlo z něho připravené nabízíte Bohům v lidské formě (Nárájana). Nazývejte to službou Bohu – Nárájana séva, to bude správnější! Protože však to konáte s láskou, pokorou a v duchu bohoslužby, přišel jsem do vaší vesnice, abych vám požehnal. Nesvalujte veškerou zodpovědnost na výbor nebo na skupinu nadšenců; z celého srdce se k nim přidejte a podílejte se s nimi na tíži úkolu. Chci, aby se každý této služby Bohu (Nárájana séva) účastnil a aby se nekonala jen jednou za měsíc jako doposud, ale častěji.

Pro pěstování oddanosti Bohu se snažte stále se zdržovat ve společnosti dobrých lidí a zabývat se opakováním božího jména (*námásmarana*). V ranních hodinách se přidejte k těm, kteří chodí ulicemi a zpívají boží jména, nadšeni radostí, jež je při tom zaplavuje. Scházejte se každý den na hodinu zpívání písní oddanosti o Pánových jménech a jeho slávě (*bhadžana*). Proč plýtvat časem, nebo dokonce špinit čas pomlouváním druhých? Oko, ruka, nos, hlava, žaludek – každý orgán vypadá jinak a každý má svůj úkol, má jiné jméno a odlišnou funkci, ale slouží zájmu jednoho těla, kterému náleží. Nepracují proti sobě, vidíte? Podobně je každý z vás údem těla nazvaného vesnice. Dělejte svou práci bez reptání, dělejte ji v plné spolupráci se všemi. Jen tak může být vesnice zdravá a šťastná. Láska, jen láska vás může pojit k ostatním a k Bohu, jenž je samým vtělením lásky.

Šrí Satja Sáí Bába GÍTA VÁHINÍ – Svaté slovo Boží

KAPITOLA 2

První kapitola by se měla spíše jmenovat „Ardžuna Gíta“, ne „Kršna Gíta“. Ardžuna, přemožen žalem a klamem, se odvrací od boje a odkládá zbraně. Sklíčen stojí na svém válečném voze mezi oběma nepřátelskými stranami. Zmaten a rozrušen se obrací hned na tu, hned na onu stranu. Dívá se do tváří svých příbuzných a přátel a je přemožen lítostí.

Jeho věhlasný luk mu padá z ochablé ruky; Ardžuna je příliš slabý na to, aby stál, nebo dokonce i jen seděl. Jeho mysl bloudí v oblastech školy myšlení *púrva mimánsá*. Přisáhá, že nebude bojovat. Když tuto zprávu donesl Saňdžaja slepému králi Dhrtaráštrovi, ten se velmi zaradoval, neboť měl vítězství na dosah ruky! Neviděl ani dopředu, ani daleko, nemluvě o svatém vhledu, proto byl šťasten, že se jeho sen o nezmenšené říši tak hladce uskuteční.

Ale Saňdžaja, který měl svatý vhled, si říkal: „Jaká radost se duševně chorého zmocnila? Když je na straně Pánduovců samotný Pán, jak mohou podle plány tohoto krále být úspěšné?“ Pak si představil hrozné následky, vrhne-li se Ardžuna do boje.

Ale Ardžunovi kanuly po tváři slzy; oči mu plavaly jako ve víru. Ani Pán se na to nemohl dívat, nemohl k tomu mlčet. Podle tepu Ardžunova srdce stanovil diagnózu jeho choroby. V mžiku věděl, že nemoc *móha* (klam vzniklý z nesprávného hodnocení) pronikla do jeho tří těl: hrubohmotného, jemnohmotného a kauzálního. Viděl, že lítost, která Ardžunu zahalovala jako plášť, nebyla „pravá“. Neboť pravá lítost je spojena s povznášejícími podněty a božskou motivací (*daiví sampad*) a nikdy nebude lhostejná k Pánovým rozkazům. Ve skutečnosti to byl egoismus pod rouškou lítosti. Proto se Pán rozhodl ho z této slabosti vyléčit. „Krpajávištam“ – jak praví Gíta: Ardžuna byl bezmocný, „přemožen lítostí“, a to bylo třeba vyléčit.

Stejně jako se musí vymýtit duch posedající některé osoby, tak bylo třeba osvobodit Ardžunu od strachu a zbabělosti. Neboť kdo má na své straně Boha, nemá se čeho bát. Co by zmohl nějaký duch (*bhút*) proti Pánovi pěti živlů (*bhúta*)? „*Vaidjó Nárájano hari.*“ Pán je nejvyšší lékař. Lékař, kterého Ardžuna potřeboval, a jehož se mu také dostalo, byl Nárájana. Jak velké štěstí měl Ardžuna! Z nejhlubšího zármutku mu měla vytrysknout radost. Až do jedenácté sloky druhé kapitoly je líčena jeho malomyslnost – účinek jeho „posedlosti“. Prvním krokem v jeho léčbě je proto výklad „*sankhja jógy, cesty poznání (džňána)*“.

Kršnova *amrtópadáša* (učení udělující nesmrtelnost) začíná jedenáctou slokou; Bhagavadgíta začíná de facto od tohoto místa. Až potud sahá popis Ardžunova klamu zrozeného z nevědomosti a otupění intelektu. Kršna napřed v roli svědka nechává malomyslnost houstnout a ještě více se zatemnit. Až když nakonec Ardžuna odhodil luk a odmítl bojovat, když se přiznal, že ztratil vědomí toho, co je správné a co nesprávné, když prosil Kršnu, aby mu ukázal cestu, jak nejlépe vyřešit jeho problém, Kršna vystoupil a pravil:

„Ardžuno! Jak jen tě teď mohla zastínit tato bídná zbabělost, když jsi vždy byl tak zářící a oslnivý? To takovému hrdinovi, jako jsi ty, vůbec nesluší. Slovo Ardžuna znamená ryzí, neposkvrněný charakter. Proč tento žal? Bitva je nevyhnutelná. Válečná mračna se nakupila a je slyšet hromobití. Nepřátelé před tebou čekají na okamžik, kdy se mohou vrhnout do boje. Zahrnovali tě nesčetnými násilnostmi a nespravedlností a nyní chtějí uloupit teritorium, které po právu náleží tobě. Dosud jsi trpěl všechna muka, která na tebe navalili, aniž bys o vlásek uhnul od pravdy. Všechny jejich podmínky jsi splnil a prožil ve vyhnanství dobu, kterou ti uložili. Tvá snaha o kompromis byla marná, ozbrojenému střetu ses nemohl vyhnout. Ustoupili jsme, kam až jsme mohli. Nyní zbývá už jen válka jako jediný prostředek, aby zlému Durjóghanovi otevřela oči a on uviděl svou zločinnost.

O této válce bylo rozhodnuto po dlouhém uvažování. Není to ukvapené rozhodnutí učiněné v záchvatu zlosti. Zodpovědní starší zvažovali důvody pro a proti a došli k závěru, že ozbrojený konflikt je nevyhnutelný. Ty a tví bratři jste všechno schválili a souhlasili s rozhodnutím. S nadšením jste se na tuto bitvu připravovali a pravda je, že ty s ještě větší vervou než ostatní. Jak je od tebe nesprávné, že nyní couváš.

Tato válka tě nepřekvapila náhle. Prostředky nutné k boji jsi shromažďoval po dlouhou dobu. Jen si vzpomeň, jak jsi strádal a hladověl živě se kořínky a lesními plody, abys získal od Pána Šivy *pášupatástru*; jak jsi došel až na místo (*lóka*) pána božstev Indry, aby sis pro tuto bitvu zajistil nebeské šípy!

Domníval jsem se, že nyní nastal osudný okamžik pro zasloužené vyhlazení rodu zlých Kuruovců, a ty přicházíš se svým truchlivým žalozpěvem. Proč ta zlověstná nota? Která šástra ukládá takový postoj? Pomysli na svou povinnost člena kasty *kšatrijů*: udržovat *dharmu* a chránit spravedlnost. Tvé bohatství spočívá v odvaze, dobrodružném duchu a vytrvalosti. Dal ses však přemoci touto podivnou žalostnou netečností, která není na místě.

Tato zbabělost přináší ostudu tobě i tvým věhlasným předkům. Hanba tobě, potupil jsi celé pokolení *kšatrijů*. Válka je pro lidi vašeho druhu královskou cestou, cestou vedoucí do nebe. Když se nyní stáhneš z bitevního pole, jak se můžeš vyhnout ostudě? Hrdinskou silou svých paží ses zasloužil o jméno Vidžaja (Vítězný). Neměl bys poskvřnit pověst, kterou jsi získal celoživotním úsilím. Odlož tento oslabující klam.

Dobře mě poslouchej; vzpomeň si, co se událo v Amarávati. Nedbal jsi o božskou děvu Urvaší, která se o tebe ucházela, a když si přála mít z tvé milosti syna, odpověděl jsi: „Vezmi mě za svého syna.“ Tím ses projevil jako jedinečný hrdina. Kletba, kterou ve svém zklamání vyslovila, ti později pomohla u dvora krále Viraty, že jsi byl považován za eunucha a mohl vyučovat princeznu v tanci, není-liž pravda?

Pověz mi, kam se podělo tvé hrdinství. Jak se taková ustrašenost mohla zmocnit tak chrabrého bohatýra? Přišel jsi ke Mně a vytrhl Mě ze spánku svou prosbou o pomoc v bitvě, z níž nyní utíkáš. V tom ti mám pomáhat? Mám se dívat, jak prcháš? Vytrhni tento klam i s kořeny; na popel sežehni svůj strach a staň se opět rekem,“ nabádal Kršna.

V této souvislosti použil Kršna čtyři slova: *kašmalam* (nevědomost), *anárjadžuštam* (charakter škodící božské podstatě jedince), *asvargjam* (vlastnost ničící Božství v člověku) a *akírtikaram* (vlastnost připravující jedince o trvalé bohatství).

Inspirojící slova, která by přivedla do varu krev každého *kšatriji*, měla na Ardžunu obrovský vliv.

Hustý mrak nevědomosti, který ho přemáhal, se začínal poněkud rozplývat. Kvalita *tamas* působící, že zapomněl na pravdu, byla odstraněna. Vrátila se mu *radžóguna* a Ardžuna našel slova, aby se zeptal: „*Katham* (jakým způsobem)?“ Tento výraz odhaluje mnoho. Ukazuje, že Gíta nevykládá jen, co je třeba dělat, ale také, jak to udělat.

Ardžuna se ptá Kršny: „Ó, Madhusúdano! (Vítězi nad egem) Vyslyš má slova: Ti, kdož jsou v prvních řadách bojových šiků, jsou všichni hodni uctívání. Velký Bhíšma se o nás staral, když jsme ztratili otce, vychovával nás od dětství a udělal z nás to, co jsme. Tento velký stařec našeho rodu je nám otcem. A co mohu říci o Drónovi? Miloval mě víc než vlastního syna Ašvatthámu. Měl jsem všechnu jeho lásku. On je tím guruem, který si mě se vší láskou vybral jako nejoblíbenějšího žáka a učinil ze mne lučištníka, kterým jsem dnes. Chceš, abych nyní použil umění, jemuž mě naučil, k tomu, abych ho skolil? Přísluší takové chování synu Bháratu? V boji máme zabíjet své nepřátele, že? Anebo můžeme bojovat proti svým otcům a učitelům, kteří si zaslouží naši úctu?

Říkáš, že nebe lze získat bojem. Nemohu pochopit, jak můžu získat nebe zabíjením ctěných guruů. Jestliže se tento názor ujme, málo učitelů přežije!

Cokoli mi na to odpovíš, chci ti říci jen tolik, že raději než získat štěstí a moc tímto způsobem, považuji za lepší chodit od domu k domu a žít z milodarů. Potrava získaná na základě zabíjení takových lidí je smíšená s jejich krví a já dávám přednost vyžebbranému jídlu. I kdybych se nakrásně zbavil všech výčitek a bojoval, jak mohu počítat s vítězstvím? A počítám-li s tím, že zvítězíme, jak se mohu odhodlat k usmrcení všech starších a ke ztrátě obou světů? Kdyby nějakým řízením měli zvítězit oni, žebrácký život nás nemine. Pokud zvítězíme my, bude to stejně zlé, neboť co získáme vítězstvím, za které jsme zaplatili smrtí příbuzných a přátel? Jen neutěšitelný žal do konce života. Kršno, nedokážu tento problém vyřešit! Má inteligence mě opustila. Celá má povaha se velice změnila; nevím, proč neumím rozlišit, co je správné a co ne, co je *dharma* a co *adharm*a.

Při tvém nabádání se má *kšatrijská* krev staví na odpor a zpěněná mě žene kupředu do boje. Strach z toho, že se stanu vražedníkem starších, mě táhne zpátky. Jsem bezmocný. Ved' mě stejně, jako řídíš tento válečný vůz, a ukaž mi cestu. Navíc již nemám zájem o světský blahobyť, toužím jen po duchovním pokroku.“ Tak hovořil Ardžuna.

Od tohoto okamžiku byl Kršna guru a Ardžuna se stal jeho učedníkem. Ardžuna se za tento stav modlil a byl mu udělen. Než přijal postoj žáka, bylo jeho srdce slabé a plné egoismu. Z hrdiny byla nula. Dostal se na opačnou pozici, než zaujímal Kršna.

Podrobné zkoumání této situace ukáže, že příčinou toho všeho není nic jiného než „egoismus“. Kršnův postoj je *préma* (láska) a postoj Ardžunův je *bhrama* (iluze, klam). Proto vytrpěl muka. Pak si uvědomil, že sobectví jen vede k hlubší nevědomosti a dalším zmatkům. Odevzdal svůj úsudek Pánovi a zachránil se. Řekl, že je pouhým nástrojem v Pánových rukou. Pochopit vlastní omyly je první vynikající vlastnost dobrého učedníka, je to začátek moudrosti. Jen pošetilci si myslí, že všechno vědí, a trpí zoufalou nemocí – nadutostí.

Sái inspiruje

Nemá smysl mluvit laskavě, pokud není laskavost i ve vašem srdci.

Laskavost v mluvě a hořkost v srdci není vlastnost lidské bytosti. Laskavost by měla být ve vašich myšlenkách, slovech i činech. To je pravý znak lidské bytosti. Lidské bytosti jsou považovány za nejsvatější proto, že v sobě mají jedinečnou vlastnost lásky. Bůh se vtěluje do lidské podoby pouze proto, aby šířil poselství lásky. Jakmile budete mít v srdci lásku, můžete dobýt celý svět. Láska už je ve vašem nitru, ale vy ji neumíte projevit správným způsobem.

Rozvíjejte duch bratrství. I když narazíte na zákeřného nepřítele, oslovujte ho bratře a mluvejte s ním s láskou. Když ho oslovíte jako bratra, jeho srdce roztaje a nenávist okamžitě zmizí. Proto naplňte své životy láskou.

Nic není důležitějšího než láska na tomto světě.

Promluva ze 17. 10. 2003

Rada védických učitelů mládeži, která odchází po skončení školy, je: „Uctívejte matku jako Boha“, „Kéž je váš otec Bůh“ a „Kéž je váš učitel Bůh“.

Mluvejte pravdu a jednejte spravedlivě, nikdy nejednejte jinak. Pusťte se do takového jednání, které podpoří váš růst. Oddanou službou rodičům a soustavným dodržováním pravdy dosáhlo několik velkých duší nesmrtelnosti, byli to Ráma, Hariščandra a další.

Správným jednáním se i obyčejní lidé povznesli do pozice světových učitelů.

Proto je každá taková rada pro studenty vysoce účinná a důležitá.

Promluva z knihy Vidja váhiní

Kontrola mysli, omezování smyslů, překonání světských dualit, trpělivost, pevná víra a vyrovnanost jsou hlavní ctnosti, které musí mít duchovní hledající.

Navíc musí mít silnou touhu po osvobození. Tato touha nemůže vyrůst z bohatství ani z učenosti. Nemůže se objevit ani na základě majetku, rodiny, ani rituálů doporučovaných ve svatých textech, ani na základě dobročinnosti. Osvobození přichází pouze poté, co si podmaníte nevědomost. Člověk může ovládat všechny svaté texty se všemi učenými komentáři, nebo si může usmířit všechny bohy vykonáváním předepsaných způsobů uctívání a ceremoniálů, ale to mu nezajistí dar osvobození.

I když máte všechny přísady, nedokážete uvařit jídlo bez ohně.

Podobně i osvobození není možné dosáhnout bez úspěchu na poli sebepoznání.

Sútra váhiní, kapitola 1

Cvaknutí fotoaparátu

Promluva Šrí Satja Sái Báby v Prašanti Nilajam, 23. listopadu 1960

Vtělení lásky!

To, co vám tu teď Kuppá Bairágí Šástrí říkal o touze poznat nejvyšší duši (*brahma džidžnása*) a o duši (*átman*), bylo velmi učené a velmi užitečné, zvláště pro duchovní aspiranty (*sádhaka*), kteří už dosáhli určitého stupně disciplíny a studia, ale vím, že většina toho, co řekl, bylo nad vaše chápání. Mým úkolem je podat vám to, co potřebujete právě teď, takovým způsobem, aby to pro vás bylo jak sladké na chuť, tak i stravitelné. Je velmi těžké pochopit pojem duše (*átman*), o němž hovořil Kuppá Bairágí Šástrí, i přes všechny citáty z komentářů k Upanišadám, které vám přednesl.

Zlato ve všech špercích je prostě jejich základem a podstatou, ať mají jakýkoliv tvar nebo jakoukoliv podobu. Stát se určitým šperkem znamená ztratit univerzálnost, nebo spíše ji omezit. Ztratit jméno a formu zlata a stát se klenotem znamená cítit se odděleným, zapomenout na jednotu. *Átman* se nemění, nikdo jej nemůže přetvořit. Jeho skutečnost je zastřena různými závoji nevědomosti, podobajícími se těm, o nichž zpíval Tjágarádža, když se modlil ve své známé písni „Térá thíjaga rádha“, aby je Pán Vénkatéša rozhrnul.

Závoje reprezentují mysl, intelekt atd. Šperk musí vědět, že není, nebyl a ani nebude oválný, čtvercový, plochý nebo kulatý, že nebude nákotníkem ani náhrdelníkem, prstenem či náramkem. Musí hluboce toužit poznat svou pravou skutečnost, musí si uvědomit základní pravdu, bez ohledu na neskutečné zdání. Když se šperk opět stane zlatem, nebo spíše, když se přestane považovat za něco jiného než zlato, dá se o něm říci, že dosáhl blaženosti.

Láska musí začínat velkou touhou po světle

Přestože jste se usídlili v tomto těle, nemůžete

tělo nazývat „já“. Když sedíte v této hale, nenazýváte halu „já“; víte, že jste odděleni a že tu jste jen dočasně. Když se vezete v koňském kočáře (*tonga*) neříkáte, že jste ten povoz. A neberete si ho s sebou dovnitř, když z něho před domem vystoupíte. Stejně tak musíte opustit i tělo, až dojdete „domů“.

„Já“, které je ve vás, je samo nejvyšší jsoucno (*paramátman*). „Já“ je malinká vlnka, hrající si na chvíli ve větru nad hlubokými vodami moře. Vlnka dělá dojem, že je oddělena od azurového, nekonečného oceánu pod ní. To je však jen zdání, výtvar dvou ideí – jména a formy. Zbavte se obou ideí a vlnka zmizí v moři; skutečnost vás zasáhne jako blesk – a došli jste poznání.

Nejvyšší já (*paramátman*) zjevuje svou slávu v člověku v podobě lásky (*préma*). Tato láska má různé formy: připoutanost k bohatství, k rodičům nebo dětem, k životnímu partnerovi nebo přátelům. Všechny tyto lásky jsou jiskrami téhož plamene a láska k univerzálnímu je jejím nejvyšším vyjádřením. Tuto lásku (*préma*) nelze rozvíjet čtením průvodců, návodů „snadno a rychle“ ani pomocí určitých postupů naučených nazpaměť. Láska musí začínat hlubokou touhou po světle, nesnesitelnou agoníí uprchnout ze tmy a uvidět světlo jako v modlitbě „*Tamasó má džjótir gamaja*“. Ta velká touha sama přitáhne světlo dolů. Láska poroste sama od sebe a pomalým a nevyhnutelným alchymickým procesem vás přemění v zlato. Prahláda byl démon (*rákšasa*), a přesto ho láska (*préma*) osvobodila; Džatáju byl pták, Dhruva pouhé batole, brindávanští pasácci krav byli negramotní lidé, ale vlivem této alchymie všichni zářili nádherou lásky (*préma*) a poznali její zdroj.

Zásluhy z minulých činů (*sanskára*) přijdou ke slovu ve chvíli smrti

Budete-li se držet Pánova jména, které je

sladkost sama, probudí to veškerou sladkost, která ve vás dříme. Až okusíte tuto radost, nebudete moci ani chvíli existovat bez její obživy. Stane se tak nezbytnou, jako je vzduch pro plíce. Snad si řeknete, když vyslechnete některé mytologické pověsti (*purána*), že úplně stačí si vzpomenout na Pánovo jméno v posledním okamžiku života! Ale vzpomenout si na jméno, pokud jste to po léta necvičili, je těžký úkol. Jestliže se od této chvíle nezačnete učit vynášet boží jméno na povrch svého vědomí, kdykoliv budete chtít, pak v návalu emocí a myšlenek, které vás přepadnou v poslední chvíli, zůstane zasuté.

Byl jednou jeden obchodník, který se inspiroval pověstí a Adžámilovi. Rozhodl se, že bude na jméno pamatovat při svém posledním vydechnutí. Abych to zkrátil, ten muž dal svým synům jména po různých božích vtěleních (*avatár*), protože věděl, že je určitě bude volat v hodině smrti. Ta nakonec přišla a on podle očekávání volal své syny, jednoho po druhém. Bylo jich šest, a tak zavolal jejich prostřednictvím Pána celkem šestkrát. Hoši přišli a stáli kolem jeho lůžka, a jak se tak na tu skupinku díval, umírajícího napadlo: „Běda, když všichni odešli, kdo je tedy v obchodě?“ Vidíte, celý život byl obchod pro něj vlastním dechem a nedokázal se v tak krátké lhůtě přeorientovat na Boha. Zásluhy minulých činů přijdou ke slovu, ať si přejete, co si přejete.

Bez víry není možný pokrok

Není zanedbatelným výkonem dostat na jazyk Pánovo jméno v posledním okamžiku. Je k tomu zapotřebí mnoholetá praxe na základě hluboko vrostlé víry. Vyžaduje to silný charakter, oproštěný od nenávisti a zlomyslnosti, protože myšlenka na Boha nemůže přežívat v klimatu pýchy a chamtivosti. A pak, jak víte, která chvíle bude vaše poslední? Jama, bůh smrti, vám předem neoznámí, kdy si pro vás přijde. Je jako člověk s fotoaparátem, když fotí, nevaruje předem: „Připraveni? Mačkám spoušť.“ Chcete-li, aby váš portrét visel v nebi na stěnách, pak musí být přitažlivý; vaše držení těla, váš postoj a úsměv, všechno musí být pěkné. Proto bude nejlepší, budete-li připraveni na zmáčknutí

spouště ve dne v noci. Jestliže si bude váš jazyk stále pohrávat se jménem a sláva bude trvale ozařovat vaši mysl, pak kdykoli vás bude kamera snímat, vaše podobizna bude krásná.

Čeho je nejvíc třeba, je pěstování ctností, strach z hříchů a strach z nepravostí. Jak rozhodnete, zda je čin hříšný nebo špatný? Jednat máte v souladu s učením svatých spisů (*śástra*) a na základě vnitřního hlasu. Bez víry není možný pokrok ani v materiálním světě. Věda považuje to, co je vidět (*pratjaksā*), za konečný důkaz. Ale jak dalece můžete věřit tomu, co vidíte? Člověka nerespektujete pro jeho šaty nebo účes, které jsou viditelné, ale na základě jeho charakteru a toho, čeho dosáhl, což je neviditelné (*paróksā*).

Nyní trpíte, protože jste cele připoutáni k přírodě (*prakṛti*) a úplně odpoutáni (*vairágja*) od Boha! Opak je nutný. Musíte pěstovat nepřipoutanost k přírodě a připoutanost k Pánu.

Veškerá radost vychází z Boha v aspektu formy

Právě mě napadá příběh o Šankaru Bhattovi. Byl to veliký duchovní aspirant (*sádhaka*), tak horlivý v opakování jména (*džapa*) a v meditaci (*dhjána*), že z něho zbyla jen kost a kůže. Uctíval bohyni moudrosti Sarasvatí, která je klíčem ke dveřím vedoucím k osvobození (*mukti*). Bohyně blahobytu Lakšmí viděla jeho žalostný stav a byla jata velkým soucitem. Vyčetla Sarasvatí, že nedopřeje svému stoupenci ani obyčejné radosti života, a schovala se v jeho děravé chatrči, aby ho zahrnula svou milostí. Nabízela mu hojnost všeho, blahobyt, věhlas a štěstí. Vyplísnila Sarasvatí, že zanedbávala útěchu a radost pro svého nešťastného sluhu. Ale Šankara Bhatta dělal, jako že její lákavé nabídky neslyší; zdvořile, ale odhodlaně řekl: „Ne, Sarasvatí mi požehnala největším bohatstvím, darem moudrosti, která mne osvobozuje. Netoužím po vašich milostech, prosím, odejděte ode mne.“

Není nic tak velkolepého a vznešeného jako Pán, v němž jste našli útočiště. Volejte ho

jakýmkoliv jménem, nebo o něm hovořte jako o Bohu beze jména. V prvním případě Bůh má tvar (*sa-ákára*), ve druhém je beztvary (*nir-ákára*). Oceán přijímá tvar lodi, je-li naplněna tím, co je částí oceánu. V tom případě beztvare nabude tvaru. Absolutní se redukuje na jednotlivé. Zjistíte však, že veškerou radost vám přinese aspekt Božství v tvaru. Beztvaré Božství nepřináší ani radost, ani žal, stojí nad veškerou dualitou.

Radost rozdávají šperky, ne zlato. Můžete prožívat jméno, můžete se pohroužit do tvaru, můžete si je klást na srdce, mít je na paměti a naplňovat se radostí, kterou vyvolávají. To je důvod, proč si Džadžadéva, Gauránga, Rámakrišna a jiní přáli být raději mravenci, aby mohli cukr ochutnávat, než aby se cukrem sami stali: jméno je jako semeno zasazené do vašeho srdce, když na něj dští sprška jeho milosti, semeno vyklíčí a vyrosté v krásný strom. Všechny stromy, které vyklíčily z Pánových jmen, jsou stejně krásné a dávají stejný stín. Pokud jste si vybrali jméno Krišny (Krišná-náma), získáte vizi Krišny a vyvoláte podobu Krišny. Jestliže jste si vybrali jméno Rámy (Ráma-náma), vyklíčí forma Rámy.

Nenechte mysl kolísat na pochybách

Lílašukha měl Krišnovo jméno zasazené do dobře zoraného pole – svého srdce – a tak se mu Pán zjevil s pštrosím perem, flétnou a půvabným, rozpustilým úsměvem na tváři. Pán vám splní vaši nejhlubší touhu v mžiku, je-li dostatečně naléhavá. Jen nesmíte připustit, aby vám mysl kolísala, protože pochybujete nebo jste zklamaní. Všechno nechte na něm a buďte klidní, jen člověk bez víry je zmítán sem a tam v moři jako loď, kterou zastihla bouře bez vesla a kotvy. Oddaný (*bhakta*) přijímá úspěchy a pády života s naprostou vyrovnaností mysli.

Někdy z vašich hovorů vyplývá, že se domníváte, že oddaní žijí život plný trampot a strastí, zatímco člověk, který se neklání žádné vyšší moci, si žije bezstarostně a blahobytně. Ale to je od základu nesprávná myšlenka. Oddaný (*bhakta*) pluje na bezpečné lodi, má

vnitřní mír a zdroj radosti, který ho podpírá a drží nad vodou.

Bairágí Šástrí řekl, že tento den je pro vás příznivý, protože je dnem mých narozenin; ale musím vám říci, že takových narozenin mám mnoho. Váš šťastný den bude ten, kdy bude očištěna vaše mysl, nikoliv den, kdy jsem na sebe bral tuto lidskou podobu. Já jsem stále nový a stále starý, stále moderní (*nútana*) a stále starodávný (*sanátana*). A vždy se vracím, abych obnovil spravedlnost a řádné žití (*dharma*), abych opatroval ctnostné a zajistil jim podmínky pro duchovní pokrok. Někteří pochybovači se mohou ptát: „Cožpak může nejvyšší Já (*paramátman*) přijmout lidskou podobu?“ Nuže, člověk může čerpat blaženost (*ánanda*) jen prostřednictvím lidské formy, tak

jako instrukce, inspiraci, objasnění můžeme přijímat jen prostřednictvím lidské řeči a komunikace.

Bůh se poddává vaší vůli a nese vaše břímě

Nikdy vás nebudu nutit, abyste přijali jiné jméno nebo tvar Boha, než jaký si přejete (*ištam*). Pán má milion jmen a milion forem a jeho přáním je, aby ve vás jakékoliv jméno, které budete opakovat, a jakákoliv forma, nad níž budete rozjímat, vyvolávaly víru a přilnutí. Proto se při bohoslužbách používá řada tisíce osmi jmen. Při opakování kteréhokoliv z jmen může oddaný být k Bohu přitahován, i když je sebevíc nesoustředěný nebo nepozorný při čtení

ostatních jmen na seznamu. Jako chlad vzduchu zmrazí vodu na led, tak i bolest srdce oddaného (*bhakta*) zhutní beztvaré absolutno (*nirákár*) do tvaru a podoby, po němž touží. Jak pociťováno, tak ztvárněno – „Jad bhávam, tat bhavati“. Pán se poddává vaší vůli a nese vaše břímě, pokud mu je svěrujete.

Proto konejte, pociťujte a hovořte takovým způsobem, abyste získávali všechny tři radosti – „radost vezdejší, radost po smrti a radost věčnou“ (*iha sukhjam, para sukhjam a kaivalja sukhjam*). Žehnám vám všem, ať je vaše úsilí úspěšnější.

Sái inspiruje

Veškerá duchovní praxe přijde vniveč, pokud nevíte, kdo opravdu jste.

Místo, abyste se ptali druhých, „Kdo jsi?“, ptejte se sami sebe, „Kdo jsem?“

Říkáme „toto je moje kniha“, „toto je můj hrníček“, kdo je potom já? Pocit „můj“ je iluze.

Všechno to „můj“ je hmota, je negativní. Myslíte si, že ovládáte tento materiální svět.

Ovládněte mysl a staňte se pánem mysli! Vyviňte úsilí a snažte se poznat svou vlastní identitu.

Abyste ji poznali, musíte se nejdříve vzdát připoutanosti k tělu.

Když říkám, „toto je můj kapesník“, jsem oddělený od kapesníku.

Podobně, pokud říkám „mé tělo“, znamená to, že jsem oddělený od těla; když říkám „má mysl“, znamená to, že jsem oddělený od mysli. Kdo potom jsem?

Nepřetržité dotazování na tyto otázky by vás dovedlo k seberealizaci.

Promluva ze 14. 3. 1999

Šrí Satja Sáí Bába

DHARMA VÁHINÍ - Stezka mravnosti a odvahy

Kapitola 8

V životě člověka jsou čtyři stadia (*ášramy*): stadium učení (*brahmačarja*), hospodáře – zakladatele rodiny, kdy člověk plní povinnosti vůči společnosti (*grhastha*), duchovního usilování v ústraní (*vánaprastha*) a vzdání se všeho „jáství“ (*sannjása*). Základem všech je stadium *grhasthy*. Tím hlavním je proto, že *grhastha* žíví ostatní; je z nich nejdůležitější.

Jako je život všech bytostí závislý na vzduchu, tak jsou ostatní tři *ášramy* závislé na *grhasthovi*. Nejenže *grhastha* ostatní žíví a odívá, ale také zajišťuje podmínky pro studium véd. Tento bod velmi jasně zdůraznil Manu ve svých dharmášástrách, kde prohlašuje, že i *grhastha* dosáhne osvobození (*mókša*), musí se však přísně držet *dharmy*, která je předepsaná jeho *ášramu*. Není pochyb o tom, že každému, kdo dodržuje *dharmu* svého *ášramu*, ať náleží ke kterémukoli z nich, se dostane osvobození.

Manusmrti, Nárada-parivrádžakópanišad a další jim podobné texty se zmiňují o tom, že v některých případech je *grhastha*, který se drží *dharmy*, považován za nejvyšší typ člověka, zatímco v jiných spisech se tvrdí, že úctu si zasluhují jen mudrci, kteří se všeho vzdali. Proto může vzniknout pochybnost, zda člověk může přijmout stadium *grhasthy*, které je základem a oporou všeho, nebo zda musí přijmout *ášram* všeobecně uznávaného *sannjásy* a vydat se na cestu vnitřního dotazování a odříkání (*nivrtti*). Mezi *grhasthou*, který je hoden úcty, a mezi svatým *paramahansou* je blízký, intimní vztah.

Proto žádný *ášram*, který přijmete, nebude nesprávný. Všechny čtyři vás dovedou k vykoupení neboli k osvobození, budete-li přísně dodržovat *dharmu* pro ně určenou a budete-li vytrvale usilovat o své duchovní povznesení. Každý *ášram* je důležitý pro určité stadium; nejdůležitějším testem je chování a praxe jednotlivce. Má-li jedinec dobré chování (*sadáčára*), je každý *ášram* svatý a doporučení hodný. Tak soudí šástry.

Ti, kteří jsou obdařeni *átmadžňánou*, poznáním *átmana* jakožto základní pravdy, vskutku přeplují oceán narození a smrti a bezpochyby dosáhnou osvobození. Na druhé straně ti, kteří jsou neznalí svatých slibů a obřadů pro ně stanovených, a ti, kteří nestudovali védy, upanišady a Gítu a uspokojují se s pouhou vnější čistotou a okázalostí, určitě utrpí úhonu.

Rituály a zasvěcení předepsané pro každý den (*nitjáluštána*) jsou jednou z velmi důležitých disciplín; jsou nejvyšším pokáním a nejvyšší dharmou. Zaregistrovali jste, co o tom říká Gíta, jádro všech upanišad? Ti, kteří jsou stále činní na duchovním poli, dosáhnou Pána, ať jsou v jakémkoli *ášramu*, ať patří do kterékoli kasty. A Manu o nich říká totéž: že jsou obdařeni schopností poznávat (*vidžňána*).

Člověk oproštěný od všeho chtění, bez nejmenších sklonů vlastnit nebo užívat objektivní svět

smyslů, beze stop sobectví a touhy vlastnit, setrvávající v blaženosti z trvalého uvědomění si *brahma*, je vzdálen i nádechu žalu a je zakotven v nejvyšší radosti a míru. Bude-li kdo alespoň v poslední chvíli života pevný ve vědomí, že jeho základní podstatou je *brahma*, může bezpochyby úspěšně splynout s „Tat“.

Pro takové jedince je stav vědomí *átmana* (*sthitapradžña*) zcela přirozený. Trvalé vědomí „já jsem *brahma*“ je všelék na veškerá lidská onemocnění. Při tomto postoji „já jsem *brahma* (*aham brahmásmi*)“ přichází osvobození samo. Pěstovat tento pocit a zakoušet jeho prožití je pravou povinností člověka. Nevědomý jedinec (*adžňání*) řízený principem bezduché materie (džada) věří, že jeho tělo je on sám. Učenec (*pandit*), který je schopen trochu logicky uvažovat a zkoumat, cítí, že tím „já“ v těle je duše (*džíví*). Ale moudrý člověk, který vidí „ne-já“ (*anátman*) oddělené od *átmana*, ví, že pravda je: „*aham brahmásmi*“ a od tohoto přesvědčení neupouští.

Kasty, jako na příklad „bráhmani“, barvy, jako jsou bílá a černá, *ášramy*, jako „*brahmačarja*“ atd., to všechno jsou fyzické podmínky. Nejsou charakteristické pro *átmana*, jsou podmíněné místem a časem. Patří do tohoto světa nevolnictví a podléhají důvodům, které s ním souvisejí. Byly ustanoveny božskou vůlí pro řádný běh světa. Každý, kdo podléhá omezení světa, je musí dodržovat. Pozbyly významu jen pro ty, kterých se omezení a rozměry světa netýkají, to jest pro ty, kdo světská omezení překročili. Proto jedinci, kteří jsou trvale zakotveni v *brahma* (*brahmaništha*) a poznali základní Realitu, tato ustanovení již tolik nedodržují a nejsou vázáni na kasty. Všechno

vidí jako samotnou Realitu; jak by mohli věnovat pozornost něčemu takovému, jako je kasta? Avšak do té doby, než tohoto stadia dosáhnete, musíte bez výjimky dodržovat pravidla kast a *áśramů*. To je *dharma* pro ty, kteří se ztotožňují s tělem (*déha*), to je *déhadharma*.

Maháršiové, kteří poznali *átmadharmu*, prohlásili, že *sat, čit, ánanda* (bytí, vědomí, blaho) jsou charakteristické rysy „Já“. Proto lze říci, že tito velcí mudrci (*vidžňání*) dosáhli *brahma*, které je *sat-čit-ánanda*. K osvobození stačí jasně vidět *átmana*; to je to nejdůležitější, nikoliv kasta nebo barva pleti. Jak dosáhnout jasného vidění? Odpověď je: uskutečňováním *dharmy, dharmy*, kterou podmiňují kasty a *áśramy*! Dharma umožňuje realizaci *átmana*, aniž by byl pohled na něj zastřen a zamlžen. Praktikování dharmy vám dává zkušenost, zkušenost nastoluje pravdu, pravda jasně odhaluje vizi a vize vám přinese osvobození. Lidé oproštění od vnitřních překážek a břemen zastírajících *átmana*, dojdou osvobození; nezáleží na tom, ke které kaste náleží a ve kterém stadiu se nacházejí. Toto *antahkarana šuddhi* vynášejí šástry, když hovoří o spáse.

Lidé, kteří jsou připoutaní a chovají nenávisť, nemohou uniknout škodě, ani když se uchýlí do lesa. Kdo však získal vládu nad smysly, může praktikovat askezi (*tapas*), i když je hospodářem. Jestliže se nedopouští činů škodlivých a hodných opovržení, zasluhuje si být nazván *džňání*. Domov je stejně vhodný k dosažení nepřipoutanosti, jako místo pokání v lese (*tapóvana*). Osvobození nelze získat potomstvím ani dobročinností, bohatstvím ani obětí (*jadžňa*) nebo jógou; co je k osvobození nutné, je očistit sama sebe.

Pro rozlišení mezi správným a nesprávným jsou šástry jedinou autoritou. Ať se člověk nalézá v jakémkoli stadiu života nebo v kterémkoli *áśramu*, má-li za svůj cíl realizaci *brahma* a usiluje-li o realizaci *svasvarúpa* čili vlastní Reality, odhalí úspěšně závoj nevědomosti a pozná se jako *brahma*. Mít celou pozornost upnutou na *átmana* – to je způsob, jak dosáhnout osvobození.

Porozuměním této lekci, kterou učí védy, a uskutečňováním v praxi principů žití, stanovených pro jednotlivá stadia života, může kdokoli dosáhnout nejvyššího stadia (*paramapada*) bez ohledu na kasty. Má-li někdo vůli a sílu k přísnému dodržování *dharmy* a nemá-li obtíže se získáváním poznání (*džňána*), bude osvobozen jako hospodář, aniž by vstupoval do *sannjása áśramu*.

Rádžaršiové jako Džanakačakravarti, Ašvapati a Dilípa dosáhli cíle jako *grhasthové*. V tomto stadiu usilovali o odstranění všech překážek, které stály v cestě získání Pánovy milosti a byli úspěšní; cílem, kterého chtěli dosáhnout, bylo nejvyšší Božství. Nemějte proto žádné pochybnosti: *grhastháśrama* není překážkou.

Jsou-li muž a žena vedeni společnou touhou přejít přes oceán světské existence (*sansára*), musí být jejich mysl v harmonii. Odhodlání dojít k cíli musí být u obou stejně silné a vytrvalé. Když tomu tak není, je zřeknutí se světského života (*sannjása*) útočištěm! Avšak hledte – i polední slunce je spojeno se svým chotěm – stínem (čhaja); měsíc, dělí se na šestnáct fází, je úzce spojován s chladnými paprsky světla, které působí jako nektar. Paní domu musí být radostná, trpělivá, klidná, dobrá, musí mít všechny ctnosti, potom bude domov svítit a bude domovem vítězství i na poli duchovního snažení.

Neexistuje žádné pravidlo, že se osoba, která se v duchovních záležitostech doma setkává s překážkami, má ujmout *sannjásinského* života a prchat. Pokud tak manžel učiní bez plného manželčina souhlasu, nemůže tento krok být nikdy plodný. To nejlepší, co může učinit, je opustit domov spolu s manželkou, stát se poustevníkem (*vánaprastha*) a dodržovat *dharma* tohoto nového

stadia života. Pokud by však měli děti, které potřebují pozornost a péči, šástry nedoporučují v tomto stadiu poustevnícký život.

Rodiče musí napřed zajistit, aby děti byly nezávislé na jejich péči, a pak je přenechat jim samým. Proto šástry požadují, aby člověk zůstal ve stadiu hospodáře do věku čtyřiceti osmi let, nehlédě na situaci, zda je příznivá či nepříznivá. V tomto stadiu má setrvat a usilovat o to, aby nic nepřekáželo konání *svadharmy*. Když se naskytnou překážky, odevzdejte je Pánovi, přijímejte je s klidem jako jeho hru (*lílá*) a jeho plán. Takto je třeba následovat disciplínu *grhasthy*, taková je cesta pro muže i ženy.

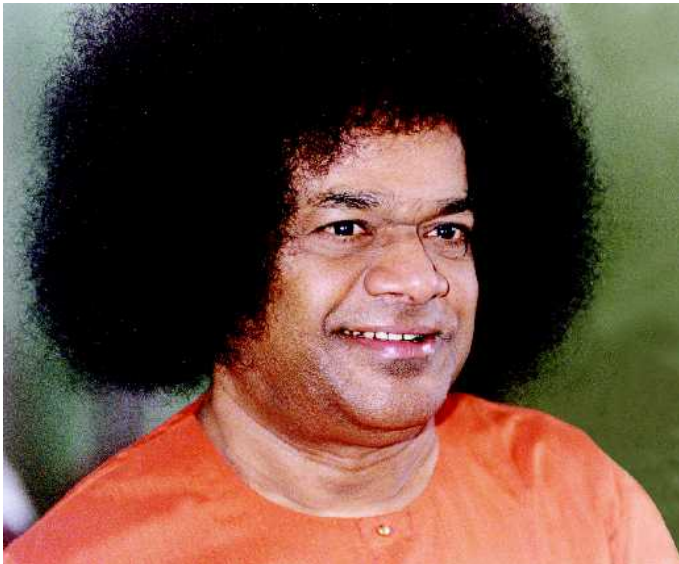

Odvaha

Promluva Šrí Satja Sáí Báby, střední škola Čittór, 3. března 1958

Vtělení lásky!

Tato promluva nebyla předem plánována, je to případ vyslyšení modlitby oddaných. Dnes vám nedávám žádné nové rady; jsou to tytéž rady, které jsem udílel žákům na mnoha místech. Místa mohou být různá, ale žáci jsou stejní; jejich povahy, charakteristiky, ideály a problémy jsou všude stejné.

Předsedající tohoto shromáždění říkal, že všichni se právě připravujete na zkoušky a že mnozí z vás teprve teď sáhli po knize. To se v dnešní době stává zvykem; devět měsíců v roce čtete nejrůznější brak a v těch dvou až třech zbývajících měsících vysedáváte nad tím důležitým učivem. To není správné! Je velmi škodlivé přecpávat mozek všelijakými nežádoucími a ubohoučkými věcmi. Máte-li trochu volného času, čtete a vstřebávejte takové knihy, které podporují inteligentní ocenění světa a jeho tajemství. K prožití šťastného, klidného a spokojeného života je nutné dobré vzdělání. Vzdělání, které je založeno na poctivosti (*dharmā*). Nepěstujte

v sobě hrůzu ze zkoušek; při nich musíte v určeném čase napsat odpovědi na určitý počet otázek. Tak někteří studenti začínají s odpovědí na první otázku a pokračují dál popořadě od jedné k následující; lepší je však chvílku počkat, přečíst si všechny otázky testu a vybrat ty, do kterých se můžete pustit s důvěrou, a napřed odpovídat na ně. To vás pobídne k tomu, abyste rozhýbali mozek a mohli posléze lépe zodpovědět ty obtížnější.

Je velmi důležité pěstovat ctnosti

Nikdy neztrácejte odvahu, ani uvnitř zkušební místnosti, ani venku. Odvaha je hnojivo, které pomůže stromu učenosti růst. I když je pole dobré, potřebuje pohnojit.

Všichni se musíte stát hrdiny, dobrodruhy a nebojácnými lidmi; na tuto roli se začínejte připravovat od této chvíle. Člověk v sobě nosí celou řadu zvířat: psa, lišku, osla a vlka. Ale sklony všech těchto zvířat musí potlačit a posílit lidské kvality lásky a přátelství, aby mohly zazářit. Přátelství pěstovaná od dětských let bývají trvalejší, tak se snažte pěstovat opravdová přátelství už nyní. Ale hlavně začněte pěstovat ctnosti; to je mnohem důležitější a blahodárnější než pouhé knižní vědomosti. Přináší to pravou blaženost, která je esencí všeho učení, vrchol vší učenosti.

Každého mějte za vlastního, a i když mu nemůžete prospět, vyvarujte se toho, abyste někomu ublížili. Nechte lampu lásky hořet v koutku svého srdce a noční ptáci závidí a chamtivosti odlétnou, protože to světlo nesnášejí. Láska (*préma*) vás učiní pokornými. Přiměje vás ohnout se a poklonit tam, kde uvidíte velikost a slávu. Člověk, který se nedokáže sklonit, je nakažen tím nejhorším druhem egoismu; pamatujte si, že člověk je

jediné zvíře, které může rozpoznat a ctít velikost a slávu. Používejte tuto schopnost ke svému nejlepšímu prospěchu.

Tak jako dva dráty s pozitivním a negativním proudem, když jsou spojeny, produkují světlo, podobně se nejvyšší Já (*paramátman*) a duchovní aspirant (*sádhaka*) musí setkat v józe, aby bylo uděleno osvícení. Proto chodte za svatými muži, na svatá místa a pěstujte společnost zbožných lidí. Magnet přitahuje jen železo; i student přitahuje jen ty, kteří budou nápomocni jeho studiu, jen to, co mu přinese radost (*ánanda*) a srdatost (*dhairja*).

Nejsnadnějším zvykem je mluvit pravdu

Věřte, že vás vždy nakonec zachrání pravda, držte se jí, ať se stane cokoliv. Když jste totiž pravdiví, nebude vás uvnitř hlodat pocit viny a působit vám bolest. Pravdu vás nutí skrývat zbabělost, a nenávisť brousí ostří lži. Buďte smělí a nebude třeba lhát. Buďte naplněni láskou a nebude důvod k útokům.

Nejjednodušší je navykнуть si mluvit pravdu, být poctivý, protože když jednou začnete lhát, musíte si pamatovat, kolik lží jste komu napovídali, a stále dávat pozor, abyste jednou lží neprotiřekli druhému! Milujte lidi a nebudete je již muset klamat lží; budete mít pocit, že každý z nich si zaslouhuje pravdu a nic menšího než pravdu. Láska ušetří mnohá trápení.

Nedávejte se unášet všemi těmi dnešními hovory o rovnosti, ať již rovnosti mužů a žen, nebo rovnosti všech lidí. Každý člověk má určitý fond inteligence a zvláštní soubor instinktů, popudů a dojmů z minulosti (*vásana*). Podle toho, do jaké míry je rozvinete nebo odvrátíte či oslabíte, do té míry musí být nutně rozdíly ve vašem vybavení a výkonu. Využijte všech příležitostí, které se vám naskytanou, abyste rozvíjeli své dovednosti, zdraví a charakter. To je teď vaší povinností. Uzavírejte trvalá přátelství, žádným svým činem nikdy neubližujte druhým ani sobě, ať již z poštilosti nebo z čirého chvastounství.

Vidím, že ve vaší škole jsou i děvčata. Chovejte se k nim s náležitou úctou a nehovořte o nich přezíravě. Jsou vašimi sestrami, a tím, že je budete ctít, uděláte čest sobě i svým sestram. Úcta k ženám je známka pravé kultury.

Také vás vyzývám, abyste četli dobré knížky, ctili své učitele a milovali všechny lidi. Nebudte neuctiví ke starším. Pěstujte ducha služby a učte se sloužit nemocným a potřebným. Chopte se každé příležitosti, abyste pomohli druhým, nebo alespoň se vyvarujte toho, abyste někomu působili zármutek.

Sáí inspiruje

Během tohoto života musíte dosáhnout mnoha cílů.

Nejvyšší a nejhodnotnější z nich je získat milost a lásku Boha. Láska k Bohu vám dodá moudrost, která je potřebná ke získání neotřesitelného míru. Každý by se měl snažit pochopit pravou přirozenost Boha. Pokud chcete být v této oblasti úspěšní, musíte rozvíjet ducha služby a zapojit se do dobrých skutků, které vám získají vděčnost všech lidí.

Tím nejen že splníte úkol očistit vědomí, ale také se stanete vhodným kandidátem na získání duchovního vítězství.

Vidja váhiní, kapitola 11

Z uskutečněných aktivit SSO:

„Serve the Planet“ - 20. 10. 2014

20. říjen je mezi oddanými Satja Sáí Báby znám jako den, kdy v roce 1940 tehdy 14 letý Satja Sáí Bába opustil svůj domov, aby naplnil svůj úkol. Téma připomínky této události pro minulý rok bylo „Děti jsou naše budoucnost“.

Pražské centrum Satja Sáí organizace se zapojilo v rámci celosvětového projektu „Služte Zemi“ a ve spolupráci s o.p.s. Otevřená náruč pro děti uspořádalo odpolední program pro zájemce ze sídliště Ohrada v Praze. Po několika přípravných schůzkách nastalo krásné slunečné pondělí 20. října, kdy se cca dvacet dětí zúčastnilo programu, jenž nesl název „Olympiáda trochu jinak“, v návaznosti na nedávné Olympijské hry.

Děti nesoutěžily o medaile, ale čekal je úkol mnohem náročnější, a to zachránit svět. Světu totiž hrozila velká potopa, kterou mohly odvrátit právě a jen děti a to tak, že musely navštívit všechny kontinenty a na nich získat vždy něco, co zachrání celý svět.

Děti nevěděly, co hledají, ovšem dostaly instrukci, že na každém kontinentu je čeká nějaký úkol a pokud je všechny splní, mohou zánik světa odvrátit. A tak at' už ty nejmenší děti se staršími sourozenci nebo ty starší s kamarády, či úplně samy postupně navštívily: v Asii tibetského mnicha s jeho mísami, které se pokoušely rozeznít, v Africe zase doslova experimentovaly s vodou či jinými živly, v Austrálii musely mrštně poskakovat jako klokani ve hře twister, v Americe se setkaly s náčelníkem apačů, jenž jim předával starou moudrost. V Evropě pak nakonec objevily krásy a vůně včelího vosku, z něž měly vytvořit svíčku, kterou pak mohly někomu věnovat. Na každém kontinentu pak po splnění úkolu dostaly střípek z mozaiky.

Když děti již měly všechny střípky a poskládaly je, zjistily, že tím, co zachrání svět, je pět lidských hodnot. Všem dětem se to zdárně podařilo a tak jsme se my dospělí spokojeni rozešli do svých domovů s vědomím, že děti jsou naše budoucnost.

Pavel M.

Ohlédnutí za vánočním setkáním v Praze

Jako každý rok jsme měli poslední čtvrtek před Vánocemi v pražském Sái centru vánoční setkání se zpíváním koled. Letošní setkání bylo obohaceno divadelní hrou Narození Pána. Setkání se konalo v kapli v domově Sue Ryder s příjemným prostředím a varhanami, které byly hezkým hudebním doprovodem naší hry i následujících koled.

Hru hráli členové pražského Sái centra pod režijním vedením Alenky, která hru s láskou připravila. Oddaní se několikrát v předvánočním čase sešli, aby hru secvičili.

Na začátku hry je Josef zasnouben s Marií. Mariina matka Anna je ráda, že je její dcera zaopatřena. Marii se poté ve snu zjevuje anděl, který jí říká, že se jim narodí syn z vůle boží, který bude Spasitelem. Marie jde na radu anděla navštívit svou tetu Alžbětu, která též počala z vůle boží a jejím synem bude Jan, spasitelův prorok. Když Marie oznamuje neobvyklou novinu Josefovi, je nedůvěřivý, ale přestože by se mohl podle židovského zákona Marie zříci, nechce jí ublížit. I Josefovi se pak zjevuje anděl, který potvrzuje, že Mariin syn bude Spasitelem. Římský císař nařídil sčítání lidu a Josef s Marií odcházejí do Betléma, odkud pochází Josefův rod. Po příchodu do Betléma je třeba rychle najít nocleh, neboť Marie cítí brzké narození dítěte. Všude je plno, ale díky dobré ženě Abigail naleznou Marie s Josefem útočiště ve chlévě. Tam se narodí Ježíšek. Opodál spící pastýře navštíví anděl, který jim sdělí, že se narodil Mesiáš. Jdou se Ježíškovi poklonit. Na konci hry zazní koleda Narodil se Kristus Pán.

Po ukončení hry navázalo zpívání vánočních koled a Marie s Josefem, Ježíškem a pastýři vytvořili krásný živý betlém, který dokreslil sváteční atmosféru Vánoc. Setkání bylo završeno sladkou tečkou s vánočního cukroví. Setkání bylo moc krásné pro dospělé i děti.

Sái Bába nás učí, že je třeba rozvíjet duchovní hodnoty v souladu s našimi místními tradicemi. Divadelní hra nám všem připomněla jeden z velkých příběhů, který je v základu naší – křesťanské civilizace. Zrození Ježíše v prostotě chléva je ztělesněním projevení vnitřního božství – átmana v našem nitru. Vnitřní Bůh – naše pravé duchovní Já, z něhož pramení náš život a vědomí, je stále přítomen v našem srdci, jeho tichá a hluboká milující přítomnost je zakryta závojem nevědomosti, sobectví a vnitřních nepřátel – našich špatných vlastností. Jejich odstranění pomocí pěti lidských hodnot – pravdy, správného jednání, lásky, míru a nenásilí (satja, dharma, šanti, práma a ahinsá) a následováním duchovní cesty odhalí jeho zářící duchovní světlo. Přejme si, abychom všichni úspěšně kráčeli touto cestou k moudrosti, věčné lásce a osvobození.

Óm Šrí Sái Rám.

Michael

Pravá oddanost nabízí všechny vaše myšlenky a činy Bohu a touží po jeho milosti.

Oddanost omezená na krátké období v modlitební místnosti nebo chrámu není pravá oddanost.

Během přítomnosti v chrámu se oddanost ve vás zdánlivě zvětšuje a cítíte uvnitř mír, jakmile jste ale venku, mír je pryč a jeho místo převezme hněv. Toto se nedá nazvat oddaností.

Bhakti (oddanost) byla popsána jako stav neoddělenosti od Boha...to je pravé *bhakti*.

Pravá oddanost jde za omezení, spojená s každodenními činnostmi a povinnostmi v životě.

Promluva z 6. března, 1989

Svámí je stále s námi - květy radosti.

Příběh Lídy

Tento příběh mě ještě teď hřeje u srdce. Svámí ví, co nejvíce milujeme, a stále nás obdarovává a ví o každém našem kroku.

Byl to poslední den mého pobytu v Puttaparthi v listopadu 2014, kdy jsem si myslela, že budu jen balit a nepůjdu již na bhadžany ani k Mahasamádhí, ale opak byl pravdou.

Vše jsem zvládla dopoledne, a tak jsem šla ještě odpoledne do haly a následně po bhadžanech se naposledy poklonit k Mahasamádhí. V řadě, kde jsem tentokrát docela rychle postupovala, jsem si uvědomila, že nemám ani jeden květ, který bych položila k Mahasamádhí, a bylo mi to tak trochu líto. Byla jsem již asi 5 kroků od místa, kde jsem se chtěla naposledy poklonit a poděkovat za Jeho velkou lásku. Podívala jsem se na zem a tam byl malý žlutý květ, který někdo ztratil, zrovna tak jako já, před několika dny tu jednu růži. Zvedla jsem ho a měla velkou radost, že ho tam mohu položit, ale hlavně, že Svámí o mě ví... Bylo mi moc krásně u srdce a šla jsem se ještě posadit na chvíli docela na konec haly, kde se dá sedět na sedátku u zdi. Zde seděly také dvě Indky mého věku a tiše si spolu povídaly a zároveň rozjímaly. A náhle jsem uviděla něco, co my Evropané asi tak nevnímáme, jako oddaní Indové. Jedna z nich vyjmula ze zářadří svého sáří několik lístků růže, které dostává od sevadalky každý, kdo odchází od Mahasamádhí a vložila je slastně do úst. Bylo to tak samozřejmé, tak jako se u nás v kostele podávají po mši oplatky, tělo Páně. Bylo to pro mě moc milé vidět. Zároveň jsem si uvědomila, že jsme ti Západané, kteří jsou jiní, ale Svámí nás všechny přijímá takové, jací jsme, a velmi nás miluje.

Pak jsem se šla ještě projít a naposledy šla na večeři před odletem do severní indické jídelny, kam jsem vždy moc ráda chodila.

Procházela jsem parkem před jídelnou, který je plný květů a když jsem se již blížila na konec parku, najednou proti mně běžel malý indický chlapec, bylo mu asi tak 5 let, a podal mi s úsměvem rudý květ. Byla jsem tak překvapená a potěšená zároveň, že jsem mu řekla:

„Děkuji Ti SVÁMÍ“.

Byl to ten nejkrásnější dotek Boha a důkaz Jeho přítomnosti. Nikdy na tento okamžik nezapomenu.

On ví, co miluji. Květiny... Květ jsem si doma vylisovala. Květ je stále jak živý. Náš drahý Svámí je stále s námi a stále nás obdarovává.

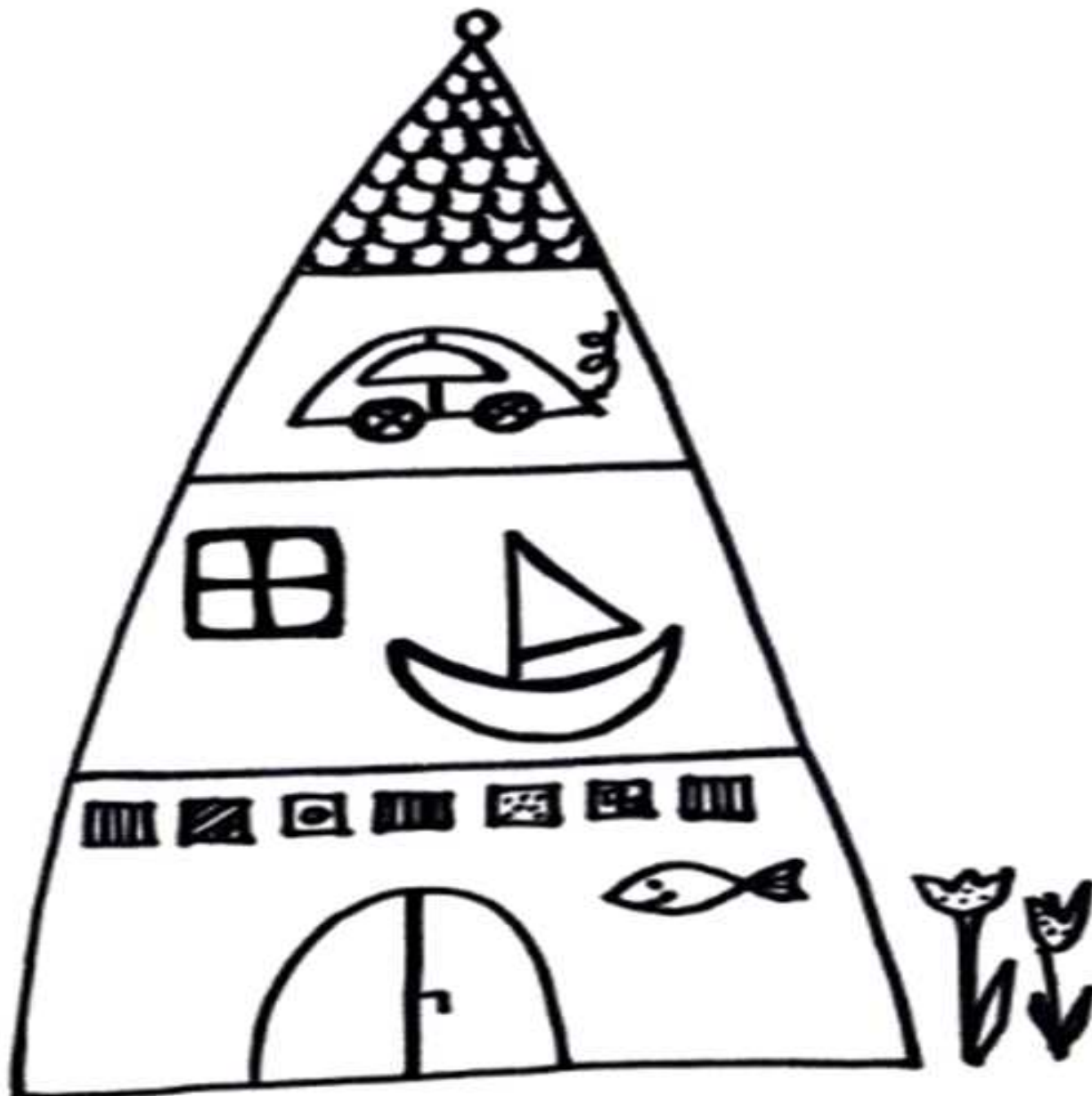
Děkujeme Ti, drahý Sái Bábo.

Stránka pro děti

Namaluj mi domeček,
do domečku dvířka,
a k nim pěkný klíč.

Kdo v tom domě bydlí?
Kdo je asi uvnitř?
To si asi domyslíš...

Domeček a úkoly pro šikovné děti:

- dokresli do okýnka záclonku
- najdi a pojmenuj dopravní prostředky v domečku
- jezdí tyto dopravní prostředky po vodě nebo po souši?
- vidíš na domečku někoho, kdo žije ve vodě?
- spočítej, kolik koleček je na domečku
- nakresli jiný domeček, který by se ti líbil, a když se ti bude hodně líbit, můžeš nám ho poslat na e-mail: casopis@sathyasai.cz

AKTIVITY SATJA SÁÍ ORGANIZACE ČR

Kontakty:

Webové stránky: www.sathyasai.cz
Obecné informace: info@sathyasai.cz
Objednání knih, CD a DVD: objednavky@sathyasai.cz
Objednání časopisu: casopis@sathyasai.cz

Přehled plánovaných aktivit SSO v roce 2015:

13. - 14. 6. 2015 Národní setkání Sái oddaných v Praze, studio Jogame na Národní třídě
12. - 13. 9. 2015 Duchovní „retreat“ v Krkonoších, školní chata Rochova bouda ve Velké Úpě
14. - 15. 11. 2015 *Akhandabhadžany*
21. 11. 2015 Oslava Svámího narozenin
Každodenně Individuální zpívání Gájatří mantry za světový mír - každý večer ve 21 hodin
zaspíváme 9x Gájatří mantru za zlepšení stavu světa, kdo chce se může připojit

Pravidelná setkání v Praze:

Pravidelná bhadžanová setkání každý čtvrtek od 18 hodin

Od začátku dubna probíhají veškeré aktivity pražského Sái centra na adrese:

Domov seniorů Sue Ryder, Michelská 1/7, 140 00 Praha 4 - v sále Zátíší.

Dopravní spojení: Tramvaje č. 6 a 11, autobusy č. 124, 139, 150, 188, 196 - zastávka Michelská.

Více informací na info@sathyasai.cz nebo na tel. číslo 604 111 821 (Edita L.).

Studijní kruh

Vždy 2. čtvrtek v měsíci od 17:00 bude probíhat před bhadžanovým setkáním pravidelný studijní kruh, a to na výše uvedeném místě v Domově seniorů Sue Ryder.

Mimopražská setkání se zpíváním duchovních písní:

Nové Strašecí - jednou měsíčně

Termíny: 15. 2. 2015, 15. 3. 2015, 19. 4. 2015 od 14 hodin.

Adresa a bližší info: nove.straseci@sathyasai.cz nebo tel. 313 572 933 (Standa a Jindra).

Brno - každou první neděli v měsíci od 15 hodin

Termíny: 1. 3. 2015, 6. 4. 2015

Kde: v čajovně na Mendlově nám. 11, 4 zastávky tramvaj č. 1 od Hlavního nádraží.

Bližší info na tel. 731 737 432 (Týna).

Aktivity služby

Átmaséva v Hohenpriessnitzu v Německu:

K této aktivitě je možné se připojit. Bližší info vám podá Tomáš na tel. 776 873 219.

K tomuto tématu si můžete též přečíst „Rozhovor s Markusem“ v číslech 113 a 114 časopisu.

Aktivity mládeže

Probíhají občasná schůzky mládeže a různé mládežnické projekty. Pokud byste se rádi zapojili, kontaktujte nás e-mailem na info@sathyasai.cz.

Vzdělávací aktivity

Evropské Satja Sái vzdělávání – ESSE – Komplexní systém vzdělávání v lidských hodnotách a duchovním učení **pro dospělé**. Více na info@sathyasai.cz.

Knihovna – knihy, časopisy, audio- a videokazety, CD, DVD v češtině i angličtině si můžete zapůjčit v Sái centru Praha na každém setkání.

Vydávání knih, CD, DVD – přehled na webových stránkách – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat mailem na objednavky@sathyasai.cz.

Časopis Sái Rám – je vydáván jednou za dva měsíce; obsahuje Sái Bábovy promluvy, další texty, aktuální informace o aktivitách Satja Sái organizace – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat na emailu: casopis@sathyasai.cz. V elektronické podobě lze časopis stáhnout z webových stránek.

Z obsahu tohoto čísla:

název	strana	název	strana
Promluva I. - Nárájana Séva	2	Promluva III. - Odvaha	17
Gítá váhíní – Svaté slovo boží	4	Serve the Planet, Ohlédnutí za vánočním setkáním	19, 20
Sái inspiruje	7, 11, 19, 20, 24	Svámí je stále s námi - příběh	21
Promluva II. - Cvaknutí fotoaparátu	8	Stránka pro děti	22
Dharma váhíní – 8. kapitola	13	Kontakty, aktivity SSO	23-24

© Autorská práva na převzaté texty vlastní, s výjimkou textů původních, Sri Sathya Sai Books & Publications Trust (dále „SSSBPT“), Prašánti Nilajam, Indie a nikdo nemá právo tyto texty, ani jejich části, přetisknout bez povolení SSSBPT.

Písemný kontakt: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00, e-mail: info@sathyasai.cz

Objednávky knih, CD a DVD na: objednavky@sathyasai.cz

Objednávky časopisu na: casopis@sathyasai.cz

Předplatné na rok 2015 pro předplatitele z Čech činí 245,- Kč.

Předplatné zasílejte na konto: 51-0661630237/0100, variabilní symbol 23, možno též použít složenku typu A, adresa: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00.

**Pokud chcete dosáhnout říše poznání, blaženosti a štěstí,
je třeba se starat o blaho vnějšího obalu,
tedy těla, mysli a života.**

Z výroků Satja Sái Báby

